

Art. 4. Minister Rolnictwa określi w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu:

1) organizację cywilnych szkół i kursów kucia koni, w szczególności zaś kwalifikacje, którym winni odpowiadać kandydaci do tych szkół i kursów, zakres nauczania, kwalifikacje nauczycieli oraz program końcowego egzaminu;

2) skład państwowych komisji egzaminacyjnych i program egzaminów przed temi komisjami.

Sposób pokrywania kosztów związanych z przeprowadzeniem egzaminów przez państwowe komisje egzaminacyjne określi Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Przewodniczącym każdej komisji egzaminacyjnej winien być lekarz weterynaryjny.

Art. 5. Winni samodzielnego wykonywania zawodowego kucia koni bez uzyskania kwalifikacji, określonych w niniejszym rozporządzeniu, będą karani — o ile czyn ten nie jest zagrożony surowszą karą w obowiązujących innych ustawach — grzywną do 500 złotych lub aresztem do 14 dni.

Orzecznictwo w tych sprawach należy do powiatowej władzy administracji ogólnej, która w orzeczeniach skazujących orzeknie — na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny — karę zastępczego aresztu według słusznego uznania, jednak nie ponad dni 14.

Art. 6. Skazany orzeczeniem karnem powiatowej władzy administracji ogólnej może w ciągu siedmiu dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów postępowania obowiązujących go w pierwszej instancji. Na wniosek prokuratora będzie zarządzane postępowanie uproszczone; wyrok sędziego nie ulega zaskarżeniu.

W postępowaniu sądowym orzeczenie władzy administracyjnej zastępuje prawomocny akt oskarżenia (wniosek w postępowaniu uproszczonym). Przed wyznaczeniem rozprawy przewodniczący (sędzia) może zarządzić przesłuchanie przez właściwy sąd powiatowy (pokoju) oskarżonego, świadków i biegłych; świadków i biegłych można przesłuchać pod przysięgą. Sąd postanawia według swego uznania, których świadków i biegłych przesłucha na rozprawie pod przysięgą lub bez zaprzysiężenia, a których zeznania będą odczytane; wolno odczytywać zapiski dochodzenia i inne części akt administracyjnych.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

Art. 7. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Rolnictwa w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu i Spraw Wojskowych, a w zakresie orzecznictwa sądowego Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego z dniem 1 października 1928 r., jednakowoż rozporządzenie Ministra Rolnictwa, wydane w porozumieniu z Ministrem

Przemysłu i Handlu i Ministrem Spraw Wojskowych, może odroczyć wprowadzenie w życie postanowień niniejszego rozporządzenia na poszczególnych obszarach Państwa.

Jednocześnie z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach uregulowanych niniejszym rozporządzeniem.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

335.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22 marca 1928 r.

o zmianie ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Ustępowi 1 A) art. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) nadaje się brzmienie: „Na obszarze gmin wiejskich — gminy wiejskie do wysokości 40%, a powiatowe związki komunalne do wysokości 50%”.

Art. 2. W pierwszym zdaniu ust. 1 art. 8 wymienionej ustawy zastępuje się słowa: „art. 7 — 9 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 412)” słowami: „art. 6 — 9 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550)”, zdanie zaś drugie tegoż ustępu oraz ustęp 2 art. 8 skreśla się. Ustęp 3 art. 8 oznacza się jako ustęp 2 i skreśla się w nim po słowach: „w ustępie 1” słowa: „i 2”, zaś po słowie: „połowę” skreśla się przecinek i słowa „a w b. dzielnicy austriackiej 3/4”.

Art. 3. Art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu nadanem mu ustawą z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 720) otrzymuje następujące brzmienie:

„1) Od pism, stwierdzających umowę o przeniesienie własności nieruchomości, które podlegają opłatom stemplowym w myśl ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych, może być pobierana opłata komunalna. Za nieruchomość w rozumieniu niniejszego artykułu uważa się oprócz przedmiotów, które są nieruchomościami w myśl przepisów prawa cywilnego, inne przedmioty, o ile są wymienione w ustępie ostatnim art. 12 ustawy o opłatach stemplowych.

2) Wysokość opłaty komunalnej nie może przewyższać połowy opłaty stemplowej.

3) Opłatę komunalną pobierają samoistnie:

a) gminy miejskie, jeżeli nieruchomość jest położona na obszarze tychże gmin,

b) powiatowe związki komunalne, jeżeli nieruchomość jest położona poza obszarem gmin miejskich; powiatowe związki komunalne są obowiązane przekazać połowę pobranej opłaty tym gminom wiejskim, na których obszarze nieruchomość jest położona; jeżeli powiatowy związek komunalny nie uchwali poboru opłaty, wolno gminom wiejskim uchwalić ją na rzecz swoją”.

Art. 4. Do ustępu 1 art. 32 wymienionej ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych dodaje się następujące zdanie: „To samo uprawnienie służy powiatowym związkom komunalnym w stosunku do gmin miejskich niewydziałonych z powiatów, a położonych na ich obszarze”.

Ustępowi 2 art. 32 nadaje się następujące brzmienie: „W razie sporu, wyłaniającego się o stosowanie niniejszego artykułu między związkami komunalnymi, rozstrzyga — o ile spór dotyczy krajowych związków komunalnych — Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, pozatem zaś wojewoda przy współudziale wydziału wojewódzkiego z głosem stanowczym i przy zastosowaniu przepisu art. 51 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86)”.

Art. 5. Dotychczasową treść art. 46 wymienionej ustawy oznacza się jako ustęp 1 i dodaje się ustęp 2 o następującej treści:

„O wysokości i terminach płatności (art. 54) wszystkich samoistnych danin komunalnych, wymierzonych w stosunku rocznym, powinien być płatnik powiadomiony równocześnie w ciągu pierwszych dwóch miesięcy roku budżetowego; wyjątek stanowią wypadki, kiedy podstawa wymiaru samoistnej daniny komunalnej powstanie dopiero w ciągu roku budżetowego. Takie uwiadomienie co do samoistnych danin komunalnych, obciążających grunty, powinno nastąpić przed dniem 1 kwietnia”.

Art. 6. Do ustępu 1 art. 54 wymienionej ustawy dodaje się następujące zdanie:

„Samoistne daniny komunalne, obciążające grunty, mają być płacone w dwóch równych ratach półrocznych: w miesiącu kwietniu, tudzież w czasie między 15 października a 15 listopada”.

Art. 7. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1928 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Przepisy art. 3 mają zastosowanie do tych pism, określonych w tymże artykule, które sporządzone zostaną po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia; przepisy te nie zmieniają ustępu 2 art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 452).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

336.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22 marca 1928 r.

o zagospodarowaniu lasów państwowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Przepisom niniejszego rozporządzenia podlegają wszystkie lasy stanowiące własność Państwa oraz państwowych instytucji, zakładów i przedsiębiorstw, posiadających odrębną osobowość prawną.

Art. 2. Wszystkie grunty leśne winny być utrzymane pod uprawą leśną.